

HỒI 72

NHÂN GIAN TUYỆT SẮC

H

oàng Thượng Chí trước kia đã thoát ra Địa Mạch Linh Toàn lại được luyện xong Tu Di Thần Công cho nên chàng luyện công chỉ trong chốc lát đã phục hồi nguyên lực ngay. Chàng búng mình nhảy dựng lên.

Ba vị trưởng lão thấy Hoàng Thượng Chí khỏi bệnh đưa mắt nhìn nhau, mỉm cười sung sướng.

Thủ Tịch Trưởng Lão Đỗ Nhất Phi bước đến trước mặt Hoàng Thượng Chí chấp tay nói:

- Chúng tôi xin chúc mừng chuởng môn sư huynh.

Hoàng Thượng Chí bước đến, khiêm nhượng nói:

- Xin quý vị đừng bận tâm đến tôi lắm.

Dứt lời, chàng quay sang nhìn Hồng Y thiếu phụ mà lúc nãy chàng đang nằm dưới đất nhìn chưa kỹ.

Chàng vừa nhìn vào, bỗng giật mình trước sắc đẹp của Hồng Y thiếu nữ:

- Ôi! Thật là một giai nhân tuyệt sắc! Từ lúc ta đặt chân trên giang hồ cho đến nay, chưa thấy một người đàn bà nào, Ngô Tiểu My, Đông Phương Huệ, và cả đến mẹ ta là Thái Hằng Nga Vương Thúy Anh đều là những người tuyệt sắc, nhưng so với người thiếu phụ này không ai bì được cả. Hơn nữa, người thiếu phụ này có cặp mắt quyến rũ say mê, càng nhìn càng thấy mất cả tự chủ. Dù là Liễu Hạ Huệ tái sinh cũng khó mà tự chủ được trước cặp mắt quyến rũ của bà ta.

Trong thâm tâm của Hoàng Thượng Chí rất ghét đàn bà nhưng bây giờ, khi nhìn đến thiếu phụ này, thì mọi ý nghĩ ấy đều tiêu tan đâu cả, và chàng không còn tự chủ được nữa. Mọi vật trên thế gian như tiêu tan hết, chỉ còn có người Hồng Y thiếu phụ này là thực tại. Ôi! Đây là lần đầu tiên chàng say mê dưới cặp mắt quyến rũ của một thiếu phụ.

Trong lúc đầu óc chàng đang quay cuồng, bỗng người thiếu phụ mỉm cười bảo:

- Người có phải là Lãnh Diện Nhân chăng?

Hoàng Thượng Chí như vừa tỉnh ngộ nét mặt ngơ ngác quay nhìn những trưởng lão đang chăm chú nhìn mình, rồi lập cập, nói:

- Chính là... chính là tôi, cảm ơn người lúc nãy đã cứu tôi thoát nạn.

Người thiếu phụ mỉm cười. Cái cười chứa đầy quyến rũ, làm cho Hoàng Thượng Chí mặt đỏ phừng đầu óc quay cuồng. Bà ta nói:

- Người cũng là người thừa kế phái Thiên Nam?

Lời nói ấy làm cho nét mặt Hoàng Thượng Chí càng ngơ ngác như người mất hồn. Chàng gật đầu hỏi vội:

- Tại sao ba biết?

Hồng Y thiếu phụ không đáp, lấy Ác Quỷ Châu Bài ra đưa lên hỏi lại:

- Đây có phải là tín vật của trường môn quý phái, và cũng là truyền phái chi bảo không?

Dứt lời, bà phát mạnh Ác Quỷ Châu Bài qua lại trước mặt Hoàng Thượng Chí.

Chàng định thần, nét mặt dịu lại! Chàng chăm chú nhìn vào Ác Quỷ Châu Bài sững sờ, thầm nghĩ:

- Tại sao Ác Quỷ Châu Bài lại lọt vào tay người thiếu phụ này, mà người này xưa nay ta không gặp hoặc quen biết? Bây giờ ta làm cách nào để đoạt lại? Bà ta đoạt Ác Quỷ Châu Bài để làm gì? Bao nhiêu ý nghĩ quay cuồng, chàng không biết tính sao, chỉ mỉm cười đáp:

- Đúng vậy! Nhưng không biết tại sao báu vật này lại lọt vào tay nương nương?

Thiếu phụ bỗng cười lên khanh khách, lắc lư cái đầu như một đoá hoa lả lướt theo chiều gió, làm cho Hoàng Thượng Chí đờ người ra.

Đang cười, bỗng nhiên im bặt chăm chăm nhìn vào Hoàng Thượng Chí, nói:

- Nương nương! Nương nương! Người xem ta có còn là nương nương nữa không?

Nét mặt Hoàng Thượng Chí đỏ bừng vì thẹn thùng chàng vội nói:

- Vâng xin... cho biết cao danh, để tôi tiện việc xưng hô.

- Người khỏi cần hỏi đến danh hiệu của ta làm chi cho tốn thì giờ vô ích.

Dứt lời, bà ta quét đôi mắt chứa đầy quyến rũ nhìn trân trối vào Hoàng Thượng Chí.

Hoàng Thượng Chí cố tỏ thái độ lạnh nhạt như thuở trước chàng đã đối xử với những người đàn bà khác. Nhưng hình như nó có mãnh lực gì không sao tự chủ được, nói:

- Tôn bà đã cứu được tôi, đáng lẽ tôi phải tỏ lời tạ ơn, mà lại còn chọc giận bà, thật là đáng tội chết.

- Người muốn đền ơn à?

- Ân oán phân minh, có ơn phải đền, có oán tất phải báo.

- Điều này người khỏi bận tâm! Ta không cần người phải đền ơn.

Hoàng Thượng Chí ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao vậy?

- Hôm nay ta gặp người vì một chuyện cần kíp.

Đôi mắt Hoàng Thượng Chí tròn xoe, chàng cất giọng hỏi:

- Việc gì quan trọng? Xin cho biết.

Hồng Y thiếu phụ mỉm cười nói:

- Câu chuyện này rất bí mật chỉ có thể nói riêng một mình người thôi.

- Chỉ có thể nói riêng một mình tôi?

- Phải! Xin mời các trưởng lão tạm lui nơi khác.

Chàng cảm thấy hơi lạ thầm nghĩ:

- Dầu sao hôm nay ta cũng quyết đoạt Ác Quỷ Châu Bài mới được. Và xem thử con yêu phụ này có bày trò gì chăng?

Nghĩ như thế, chàng phất tay áo ra lệnh:

- Xin các vị trưởng lão tạm thời tránh ra viện.

Ba vị trưởng lão và hai lão già áo xanh thấy cử chỉ của thiếu phụ này đáng nghi nhưng không dám trái lời Hoàng Thượng Chí. Họ chỉ do dự rồi từ từ ra khỏi viện.

Hồng Y thiếu phụ thấy họ đi hết, bà bước lại hai bước, ngồi xuống bực gỗ nói:

- Hãy ngồi xuống đây rồi ta sẽ nói cho nghe.

- Tôi đứng như thế cũng được, xin bà nói cho tôi biết.

- Người sợ ta à?

Hoàng Thượng Chí không thể từ chối được, đành ngồi đối diện với thiếu phụ, vẻ mặt chứa đầy lo lắng.

Thiếu phụ cười duyên nói.

- Người có muốn biết tên ta không?
- Tôi rất mong mọi điều này, nếu bà vui lòng.
- Thế thì người phải hứa với ta một điều là không được thổ lộ câu chuyện giữa ta và người.
- Được! Xin bà cứ yên tâm. Tôi xin thề với bà không thổ lộ cho một người thứ hai nào biết. Nếu tôi làm sai, xin đất trời tru diệt.

Hoàng Thượng Chí bỗng nghe phát ra một mùi thơm dịu dịu, làm cho chàng ngây ngất. Bao nhiêu lãnh đạm trong người chàng tiêu tan hết, mà chỉ cảm thấy một cái gì nồng nàn khó tả.

Thiếu phụ liền về lại gần chàng, âu yếm nói:

- Tên ta được gọi là Mộ Dung Đại.
- Mộ Dung Đại?
- Ủ! Tại sao người ngạc nhiên?
- Ô! Đẹp lắm! Như vậy, mới xứng với gương mặt đẹp đẽ của bà chứ!
- Người đừng quá lời khen tặng? Ta đẹp để gì?
- Tại sao?

Thiếu phụ không đáp, đảo mắt nhìn chăm, chăm vào mặt Hoàng Thượng Chí mặt đỏ phừng phừng, không biết phải xưng hô cách nào cho vừa lòng ba ta, nên cúi đầu suy nghĩ.

Hồng Y thiếu phụ hiểu ý cười cười lạnh lạnh nói:

- Có gì đâu mà người phải bối rối. Người cứ xưng tôi được rồi.

Hoàng Thượng Chí lại càng mắc cỡ trước lời nói ấy, nên chẳng đáp cứ cúi mặt xuống đất.

Thiếu phụ xê lại bên Hoàng Thượng Chí vuốt ve nói:

- Vậy thì kêu ta bằng chị đi!

Hoàng Thượng Chí không còn tự chủ được nữa nói lắp bắp:

- À... Chị!

- Đừng vớ vẩn! Hãy nói thật! Có yêu ta không?

Câu nói này chẳng khác một nhát búa đập vào đầu chàng, làm cho chàng thoát ra được cơn mộng. Chàng gạt tay thiếu phụ ra, vội đứng dậy, quay mặt đi nơi khác, thầm nghĩ:

- Ôi! Cái đẹp của bà này hình như có mãnh lực gì, khiến cho ta mất cả tinh thần và sinh lực. Nếu gần gũi nàng e nguy mất.

Chàng còn đang do dự chưa biết trả lời làm sao, thì đã nghe Hồng Y thiếu phụ nói:

- Sao người lại không trả lời?

- Không thể được!

- Tại sao?

- Vì bà là một người đàn bà đã có chồng!

- Tại sao người biết ta đã có chồng?

- Ban nãy bà nói với tôi là bà không phải nương nương kia mà?

Thiếu phụ cười lả lơi nói:

- Không sai! Ta đã có chồng thật! Nhưng bây giờ lại không chồng.

Hoàng Thượng Chí thấy cử chỉ của bà quá sỗ sàng nên bực mình, gắt gỏng:

- Câu chuyện bà cần nói với tôi thế nào hử nói ra nghe! Ngoài ra xin chớ nghĩ điều gì khác.

Hồng Y thiếu phụ cười ha hả nói:

- Đó chỉ là điều ta cần nói với người!

Hoàng Thượng Chí chẳng thềm đáp, quay người bỏ đi, và nói vọng lại:

- Tôi có chuyện gấp cần phải đi ngay, vậy mong bà tha lỗi cho.

Hồng Y thiếu phụ mỉm cười nói:

- Khoan đã! Lãnh Diện Nhân! Cái Ác Quỷ Châu Bài này người không muốn lấy sao?

Hoàng Thượng Chí giật mình quay lại nói:

- Châu Bài này là bảo vật của bốn môn, nhưng...

Chẳng biết nghĩ sao, chàng chỉ nói đến rồi im bật.

Hồng Y thiếu phụ phất qua lại cái Ác Quỷ Châu Bài trước mặt Hoàng Thượng Chí rồi nói:

- Nó là thánh vật nếu người không có nó chẳng những không điều khiển được môn hạ, mà còn có thể mất cả ngôi chưởng môn nữa là khác.

Hoàng Thượng Chí lúc này mồ hôi toát ra ướt đầm cả quần áo, toàn thân run rẩy, chàng nghĩ thầm:

- Thiếu phụ này nói rất đúng. Phái Thiên Nam của ta toàn là những đệ tử cứng rắn, nếu không có Châu Bài thì không thể nào điều khiển chúng được. Vả lại, nếu không có nó thì ta làm sao thực hiện những lời di chúc của sư phụ ta. Vì Vĩ Nhất Dân lại là một người đa mưu túc trí, nếu hắn nghe được, ắt phải lọt về tay hắn ngay.

Hồng Y thiếu phụ lại hỏi tiếp:

- Tại sao Ác Quỷ Châu Bài này lại lọt vào tay Dư Bỉnh Nam?

Hoàng Thượng Chí ngơ ngác hỏi:

- Dư Bỉnh Nam là ai vậy?

- Hắn là Thiên Tề Giáo Chủ chứ còn ai nữa.

Hoàng Thượng Chí xưa nay chỉ biết phái Thiên Tề Giáo, nhưng không biết vị chưởng môn là ai. Hôm nay nghe thiếu phụ này gọi là Dư Bỉnh Nam, làm cho chàng sức nhớ đến lời của Thất Hồn Nhân nói với chàng, nên chàng trầm nghĩ:

- Thiếu Giáo Chủ Dư Thiếu Côn là con của sư thúc Độc Long Thủ Trương Thông. Theo ta nghĩ thì hắn là họ Trương, nhưng vì lúc mẹ ta tái giá đem hắn thụ giáo phái Thiên Tề, nên ngày nay hắn mới đổi là họ Dư.

Suy nghĩ một lúc, chàng mới đáp lời thiếu phụ:

- Lúc đó tôi học võ nghệ chưa có bao nhiêu, nên ông ta nhân cơ hội ấy mà đoạt báu vật.

Mộ Dung Đại liên nói:

- Vậy bây giờ người có muốn lấy lại không?

- Nó là một thánh vật. Tôi cần nó để điều khiển các môn hạ nếu bà có lòng tốt, tôi rất đội ơn.

Mộ Dung Đại nghiêm nghị nói:

- Nếu bằng lòng điều kiện này, ta sẽ giao lại tức khắc, mà người khỏi cần mang ơn ta nữa.

- Điều kiện à?

- Phải!

- Xin nói mau!
- Người phải yêu ta.

Nếu trước kia, Đông Phương Huệ và Ngô Tiểu My nói chuyện với chàng mà dùng những lời lẽ lả lơi như vậy, thì Hoàng Thượng Chí chẳng những chửi vào mặt, mà còn khinh bỉ nữa là khác. Hôm nay chẳng biết vì đâu Mộ Dung Đại nói với chàng toàn là những lời quá đỗi sòng sảng, nhưng chàng đã không giận mà còn nể nang, thì thật là chuyện ngoài sự tưởng tượng.

Sững lững một lúc, chàng nói:

- Tình yêu đổi bằng báu vật?

Mộ Dung Đại cười duyên nói:

- Dĩ nhiên! Phải dùng một phương thức một thủ đoạn nào để đoạt kết quả chắc chắn chứ?

- Vậy đây là thủ đoạn của bà?
- Nên nói phương thức thích hợp hơn.
- Tôi không thể nào tiếp nhận điều kiện này được?
- Người nói thật chứ?
- Ta là Hoàng Thượng Chí, một lời đã nói ra không bao giờ sai!

Mộ Dung Đại đưa Ác Quỷ Châu Bài ra nói:

- Người bỏ Châu Bài này sao?
- Nó là báu vật của tôi để gì tôi bỏ nó. Trừ khi tôi chết, lúc đó mới xa được.
- Người tính dùng sức tranh tài với ta? Ha! Ha!
- Cũng có thể như thế.
- Ngay bây giờ?

Hoàng Thượng Chí tức giận tràn trề, chàng không muốn nghe nữa, hét to:

- Không!

Mộ Dung Đại dịu ngọt nói:

- Đừng nóng nảy? Hãy nghe tôi nói rồi muốn gì cũng được.

Chàng gất gỏng:

- Bà đã từng cứu tôi, bất luận mục đích hay điều kiện gì của bà tôi cũng tuân hành, trừ việc ấy. Vậy bây giờ xin bà tức khắc rời khỏi nơi đây, chờ ngày tái ngộ sẽ nói chuyện ân oán. Nếu không, bà đừng trách tôi vô lễ?

Mộ Dung Đại với vẻ mặt lãnh đạm nói:

- Lần sau! Không! Không có lần nào tái ngộ cả.
- Tôi tin rằng sẽ có ngày tái ngộ. Vậy bà hãy rời khỏi nơi này mau.

Mộ Dung Đại lạnh lùng nói:

- Nếu người không cần đến Châu Bài này, thì ta đem trao cho Vĩ Nhất Dân.

Hoàng Thượng Chí sợ hãi, nhưng chàng bực mình không sao chịu nổi, thách:

- Tôi tin chắc rằng bà không có đủ can đảm đem Châu Bài này giao cho Vĩ Nhất Dân.

Thiếu phụ vẫn ngồi yên như pho tượng nói:

- Người tưởng ta sợ chưởng lực của người hay sao?

Hoàng Thượng Chí mặt đỏ phừng nói:

- Nếu vậy càng tốt! Xin mời bà chỉ giáo vài chiêu.

Dứt lời chàng nhảy lui ra sau, vung tay thủ thế chờ đợi.

Thiếu phụ từ từ đứng dậy, âu yếm nói:

- Sao lại nóng nảy như vậy? Ta nói để thử lòng người chứ lẽ nào lại đem đưa cho Vĩ Nhất Dân sao?

Hoàng Thượng Chí lỗ khóc lỗ cười, đứng chờ người ra như khúc gỗ.

Thiếu phụ từ từ đứng dậy, đưa tay lên vuốt mái tóc xoa trên vai chàng, đoạn thở ra một hơi dài, than thân trách phận:

- Ta dù người bị người đời khinh bị, coi như liễu úa hoa tàn, nhưng đó là chỉ một giấc mộng, một thứ mộng hư vô thôi. Trên đường đời ta đã trải qua một đoạn dài nhưng cuộc đời của ta vẫn luôn luôn bị lạnh nhạt. Cho đến nay kết quả vẫn đưa về dĩ vãng.

Tiếng nói nhỏ dần rồi im bặt, hai giọt lệ ứa đọng trên khóe mắt, từ từ lăn xuống hai gò má nõn nà. Nét mặt bà rầu rầu.

Hoàng Thượng Chí bỗng nhiên cảm động thâm nghĩ:

- Bà ta là một giai nhân tuyệt sắc, lẽ nào lại vô phúc như thế? Lẽ nào lại mang một tâm sự đau buồn. Hay là bà ta có dụng ý gì đây?

Máu nóng trong người chàng chạy rần rần khắp thân thể. Chàng đứng ngồi không yên.

Thiếu phụ đưa tay áo lên lau hai giọt nước mắt. Bỗng trên môi nàng nở một nụ cười như hoa đầu xuân, làm cho đầu óc Hoàng Thượng Chí quay cuồng.

Rồi bà lấy Châu Bài đưa ra phía trước nói:

- Vật này của người, ta xin giao trả lại cho người! Hãy đón lấy.

Hoàng Thượng Chí giật nảy người trầm nghĩ:

- Tại sao bà ta lại có những hành động mà ta không thể tưởng tượng được như vậy. Không biết còn giở trò gì nữa đây. Nhưng bà ta là một người lớn tuổi, chẳng lẽ nói gạt ta.

Thiếu phụ thấy chàng do dự không dám lấy, nói:

- Lấy đi! Sợ cái gì mà do dự?

Hoàng Thượng Chí giọng run run nói:

- Nhưng tôi chưa ưng thuận điều kiện của bà kia mà!

- Của người ta trả cho người! Ta giở nó vô ích. Vậy người hãy đón nhận đi.

Hoàng Thượng Chí lòng vẫn còn ngờ vực, trầm nghĩ:

- Ngày kia Ngô Tiểu My cũng vì yêu ta mà đến đổi phải đi tu, ngày nay người thiếu phụ này cũng vì ta mà phải khổ công đánh Thiên Tề Sứ Giả, đoạt cho được Ác Quỷ Châu Bài để mua tình yêu. Ôi! Ta quả thật là một tai hại cho loài người, nhất là cho nữ giới! Đáng chết!

Thiếu phụ thấy chàng còn nghi ngờ, bước đến hai bước, đưa Châu Bài sát vào tay chàng ta, nói:

- Hãy cầm lấy mà sử dụng! Ta đã hết lòng thành thật, mà người vẫn không tin sao?

Bấy giờ chàng mới đưa tay đoán nhận, và từ từ bỏ vào bọc. Tâm hồn như đang ở trong giấc mơ:

- Bà đã có lòng chiếu cố đến tôi, ơn này nếu ta còn sống, sẽ ghi nhớ mãi không bao giờ quên.

- Khỏi cần ân nghĩa. Ta chỉ cần người cho ta biết lý do vì sao người từ chối không yêu ta.

Không đáp lời Hoàng Thượng Chí nói tránh:

- Nếu không nhờ bà ra tay thì cuộc diện hôm nay khó mà tưởng tượng được. Đừng nói đến chuyện lấy Châu Bài.

- Đừng dong dài vô ích, ta muốn biết vì sao người lại từ chối không yêu ta! Người hãy nói thật cho ta nghe, là người đã đền ơn ta rồi đấy.

Hoàng Thượng Chí do dự một lúc, rồi nói:

- Tôi đã có vị hôn thê, nên không thể yêu bà được.

Thiếu phụ đôi mắt bỗng sáng lên nói:

- Điều đó đâu có quan hệ gì đến việc người yêu ta.

- Nhưng một lời của tôi đã hứa với ai không bao giờ thay đổi. Tình yêu của tôi đã gởi trọn cho một vị hôn thê, thì tôi không thể nào thay lòng đổi dạ được.

- Nhưng người đã có một vị hôn thê, lại được một người yêu, thì đời còn gì thú vị hơn.

Hoàng Thượng Chí thở dài, nói:

- Xin bà đừng bắt đời tôi phải thân mật người yêu. Nếu bà muốn lấy lại Châu Bài thì sẵn sàng giao trả.

Thiếu phụ cúi mặt xuống đất không nói nữa. Một lúc lâu, bà mới ngửa mặt lên nói:

- Bây giờ người có thể kêu ta bằng chị được không?

Hoàng Thượng Chí đỏ mặt, nhưng chẳng biết tính sao, đành phải kêu lên một tiếng:

- Chị!

Thiếu phụ tỏ vẻ mãn nguyện, mặt mày hớn hởi, nở một nụ cười héo hắt, chứng tỏ bà ta đang một mạng tâm sự đau buồn. Bà ta nói:

- Em ạ! Chị đã thỏa mãn rồi!

Hoàng Thượng Chí ngượng ngùng trở mặt đáp:

- Chị ơi! Em rất khó chịu trước tánh ý của chị! Tuy nhiên cũng cảm thấy sung sướng.

Đột nhiên có tiếng cười gằn vọng vào, tiếp đến lại có giọng nói sang sảng nổi lên:

- Mộ Dung Đại! Tại sao người lại mày dầy mặt dạn mà không biết hổ người. Từ Trung Nguyên, đường xa ngàn dặm đến đây để trêu ghẹo một thằng con nít! Đồ hèn hạ vô liêm sỉ!

Thiếu phụ thất kinh, mặt hồng đỏ sắc, vôi nhún vai bay vụt ra ngoài biến mất!
Hoàng Thượng Chí đứng chờ người ra như một pho tượng đá.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>